

er den samme Forbindelse, der tidligere har været mellem Mindretallet der og Flertallet herne, have vi ret ofte vidst Bested. Vil jeg gaa ud fra, at det samme Forhold bestaar, saa gjælder denne Bemærkning ingenlunde om dette Forslag. De Ting, som Landstingets Mindretal har haadt at udsætte, før de gav Lovforslaget deres fulde Tilslutning, ere efter min Mening ikke værre, end at det er Noget, som kan være Gjenstand for Forhandling, og jeg skjønner aldeles ikke, at der i at forhandle disse Spørgsmaal ligger nogen Fare for, at man ikke skulde kunne naa til nogen Overenskomst. Man har navnlig været misfornøiet med § 3, saaledes som den foreligger i den nuværende Affattelse, idet Mindretallet berøppe har ment, at Grændsen for Antallet af de Medlemmer, som en Sygekasse skulde have for at kunne blive offentlig anerkjendt, ikke burde sættes til 50, men til 30. Jeg kan nu ikke forstaa, at det Spørgsmaal her i dette Thing skulde kunne give Anledning til stor Uenighed, eftersom der jo allerede i Lovforslaget, saaledes som det er affattet ved Landstingets Flertals Smødeforretning, er taget alt rimeligt og fornødent Hensyn til disse smaa Sygekasser med et saa ringe Antal Medlemmer som 30. Thi naar der staar, at naar særlige Omstændigheder tale derfor, kan Anerkjendelse meddeles Kasser med et Medlemsantal ikke under 30, saa tror jeg virkelig ikke, at der er nogen som helst Grund til at nære Frygt i den Henseende, medens det dog paa den anden Side vilde være meget uheldigt, hvis man ved en aldeles ligefrem Bestemmelse borttog den Spøire, som der vilde være for dem til at samle et passende Antal Medlemmer, hvilket dog altid maa antages at have en ikke ringe Indflydelse med Hensyn til den Udbygning, som en Kasse kan have til at opfylde sine Formaal og bestaa. Altsaa, jeg synes, at man meget godt overfor dette Forslag maatte kunne nøies med Bestemmelsen, som den er, og jeg tror derfor ikke, at dette vil frembyde saa særdeles store Vanskeligheder. Noget anden og større Betydning har Mindretallets Forslag til Lovforslagets oprindelige § 13, altsaa den nuværende § 14. Det berører jo det Spørgsmaal, som den første ærede Taler var inde paa, at Sygekasserne have deres Love indrettede paa forskjellig Maade — nogle give Pengehjælp, andre give Pengehjælp, Lægehjælp og Medicin og atter andre kun Lægehjælp og Sygebehandling — og at det derfor skulde være vanskeligt at bringe dem alle ind under den Form, som Lovforslaget har villet. Men nu maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der i Landstinget,

under den hele velvillige Behandling, Lovforslaget har faaet, er foreslaet saa mange Endringer, som have sigtet til at indbringe Betæneligheder fra Mindretallets Side, og at man ogsaa paa dette Punkt har faaet en Bestemmelse ind, som jeg synes man maa tillægge saa stor Betydning, at Sagen ikke kan have den Vigtighed, som den ellers vilde have. Der staar nemlig i Slutningen af Paragrafen, at „Uvigelser fra ovenstaaende Bestemmelser, som maatte fastsættes i en Kasses Love, skulle dog ikke være til Hinder for, at Anerkjendelsen kan meddeles, naar det findes, at de paa afvigende Maade fastsatte Ydelser tilsammentagne ikke ere ringere end de ovenfor bestemte“. Man har altsaa ment, at, for at de Begunstigelses, der i Lovforslaget tilbydes, skulde kunne opnaas, burde en Kasse give sine Medlemmer i reelt Indhold den Hjælp, som her nævnes, medens man formener, at Maaden, hvorpaa den vil gjøre det, kan være overladt til den vedkommende Kasse. Mindretallet i Landstinget vilde gaa endnu videre, idet det vilde have, at saadanne Kasser skulde kunne faae offentlig Anerkjendelse, selv om de ikke engang give deres Medlemmer den Understøttelse, som der er nævnt. De skulde altsaa alligevel kunne nyde den billigere Hospitalspleie og Fritjorslerne, og selv om det, de yde, er ringere end det, Loven bestemmer, skulde de dog kunne faae Anerkjendelse, men — saaledes lyder Mindretallets Forslag — de skulde saa lade sig nøie med at faae et Tilskud af det Offentlige af en Fjerdedel af Medlemsbidraget, forekommer det mig, at det var — det var i alt Fald et Tilskud, som skulde svare omtrent til det Halve af det Tilskud, som de almindelige Kasser skulde have. Nu kan jeg ikke negte, at det vilde være meget uheldigt, hvis det ikke skulde kunne lykkes at give Loven en saa almindelig Karakter, at alle Sygekasser nogenlunde kunne give i Værdi samme Understøttelse. Smidlertid maa jeg tilstaa, at uaagtet man i Landstinget ikke har kunnet enes paa dette Punkt, medens man ellers er kommen hinanden saa meget i Møde, skjønner jeg ikke, at dette skulde kunne lægge en saadan Sten i Veien for Lovens Vedtagelse, at man ikke gennem Forhandlinger skulde kunne flytte denne Sten. Jeg vilde ganske vist foretrække, at det kunne blive saaledes, som det nu er affattet, idet jeg skjønner, at det vilde være tilstrækkeligt og det Heldigste.

Jeg kommer saa til et Punkt, som jo allerede er berørt i Dag, og som sikkert ogsaa for Mindretallet i Landstinget har spillet en stor Rolle. Det er jo det Spørgs-